

Sag T-65/96

Kish Glass & Co. Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Konkurrence — floatglas — klagerens processuelle rettigheder og ret til
kontradiktion — produktmarked og geografisk marked — EF-traktatens
artikel 86 (nu artikel 82 EF)«

Rettens dom (Fjerde Afdeling) af 30. marts 2000 II-1888

Sammendrag af dom

1. *Konkurrence — administrativ procedure — kontradiktionsprincippet — rækkevidde — grænser — klagerens adgang til sagsakterne (EF-traktaten, art. 85 og 86 (nu art. 81 EF og 82 EF); Rådets forordning nr. 17, art. 19)*
2. *Konkurrence — administrativ procedure — behandling af klager — Kommissionens forpligtelser*

3. *Institutionernes retsakter — begrundelse — pligt — rækkevidde — Kommissionens beslutning om afvisning af en klage over overtrædelse af konkurrencereglerne — henvisning til vedlagt skrivelse (EF-traktatens artikel 190 (nu art. 253 EF))*
4. *Konkurrence — dominerende stilling — relevant marked — afgrænsning — kriterier (EF-traktaten, art. 86 (nu art. 82 EF))*
5. *Institutionernes retsakter — begrundelse — selvmodsigelse — virkninger (EF-traktaten, art. 190 (nu art. 253 EF))*

1. Princippet om en fuldt ud kontradiktorisk sagsbehandling ved Kommissionen, for så vidt angår de konkurrenceregler, der finder anvendelse på virksomhederne, gælder kun i forhold til de virksomheder, der vil kunne pålægges sanktioner ved en beslutning fra Kommissionens side, hvorved der konstateres en overtrædelse af traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF og 82 EF), idet tredjemands rettigheder, såsom de i artikel 19 i forordning nr. 17 fastsatte, alene består i en ret til at blive inddraget i den administrative procedure. Navnlig kan tredjemand ikke kræve adgang til Kommissionens sagsakter under samme betingelser som de virksomheder, Kommissionens undersøgelser er rettet mod.

med den fornødne omhu, alvor og grundighed, således at den kan foretage en vurdering med fuldt kendskab til de faktiske og retlige omstændigheder, som klagerne har bragt til dens kundskab.

Når Kommissionens undersøgelse er foregået over en periode på mere end fire år, i hvilken Kommissionen indsamlede oplysninger hos et betydeligt antal virksomheder på området, analyserede oplysningerne og flere gange gav klageren mulighed for at forelægge alle de oplysninger, som kunne tages i betragtning, har Kommissionen hermed optrådt med den fornødne omhu, alvor og grundighed.

(jf. præmis 34)

(jf. præmis 45 og 46)

2. Når Kommissionen beslutter at foretage en undersøgelse af en klage, den modtager, skal den, medmindre der foreligger ganske særlige grunde til at undlade det, gennemføre undersøgelsen
3. Henvisning i en retsakt til en anden retsakt skal ifølge retspraksis bedømmes på grundlag af artikel traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), og er

ikke i strid med fællesskabsinstitutionernes begrundelsespligt.

En kommissionsbeslutning, der meddeles ophavsmanden til den klage, der fører til en undersøgelse, og hvori der henvises til et dokument, der indeholdt grundene til afslaget på klagen, som var vedlagt beslutningen, og beslutningen således tilstrækkeligt klart angav grundene til, at klagen blev afvist, opfylder derfor begrundelsespligten i traktatens artikel 190.

(jf. præmis 51)

4. Ved bedømmelsen af spørgsmålet, om en virksomhed indtager en dominerende stilling, skal man se på konkurrencemulighederne inden for rammerne for alle de produkter, som på grund af deres egenskaber er særligt egnede til at opfylde vedvarende behov, og som kun i ringe omfang kan erstattes af andre produkter.

Ved vurderingen af, om der foreligger dominerende stilling, er det ikke muligt at sondre mellem en række mindre delmarkeder ud fra den omstændighed, at en vare forekommer i forskellige typer og størrelser, og ud fra, at disse

typer og størrelser ikke er substituerbare. Eftersom afgrænsningen af det relevante marked tjener til at afgøre, om vedkommende virksomhed har mulighed for at hindre en effektiv konkurrence og for at anlægge en i væsentligt omfang uafhængig adfærd i forholdet til konkurrenter, kunder og forbrugere, kan man ved undersøgelsen i så henseende ikke begrænse sig alene til de omhandlede varers objektive karakteristika, men må også tage hensyn til konkurrencevilkårene og efterspørgsels- og udbudsstrukturen på det pågældende marked.

(jf. præmis 62)

5. En selvmodsigelse i begrundelsen for en beslutning udgør en tilsidesættelse af forpligtelsen i henhold til traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), som kan påvirke gyldigheden af den omhandlede retsakt, såfremt det godtgøres, at adressaten for retsakten på grund af selvmodsigelsen helt eller delvis er afskåret fra at gøre sig bekendt med den egentlige begrundelse for beslutningen, og at der derfor ikke er nogen som helst retlig støtte for retsaktens konklusion eller dele heraf.

(jf. præmis 85)